

La Humanitat

Any II : N.ºm. 271
Barcelona, dijous, 22 setembre de 1932

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 :-: Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

TÀCTIQUES

En tot n'hi ha, per als diversos gustos i en política, art subtil, i ric en complexitats psicològiques, la varietat de les tàctiques possibles és múltiple, com filla d'una deesa ubèrrima i prolífica. Cadascú utilitza aquella que millor li plau o més addient li sembla als fins propugnats. L'art suprem, consistirà en voltar l'adversari amb la xarxa impalpable d'una argumentació capciosa, per tal de batre'l, àdhuc quan és més fort i té un nombre major de recursos i de possibilitats, induint-lo a error en la justa apreciació de llurs forces i en la lògica valoració de les pròpies capacitats actuals i possibles.

Una diversió estratègica — aplicant la terminologia bèl·lica a l'art polític — és igualment intentable sobre la Marne, com en torn a un moment polític qualsevol. Tot és qüestió d'habilitat i d'audàcia. Fins i tot, si la maniobra es dissimula cobrint-la amb la bella sonoritat d'una fraseologia complicada, curosa de mantenir l'ànim del lector absorbt en la contemplació d'un lèxic particularment ric i treballat, cap en el possible que persones de reconeguda perspicàcia i habituds a discernir les intencions humanes, tant com a conèixer els trenc-colls polítics, caiguin, a la fi, en el parany.

Posarem un exemple, viscut en la vida pràctica del treball. El fet va esdevenir en unes grans oficines de la nostra ciutat. Molts empleats, diversos caps de secció, una direcció experimentada. A resultes de la condescendència dels directors, requerits per influències alienes al negoci, la casa va admetre, un bon dia, a alguns dependents nous. Dependents com els altres, inferiors a molts altres vells dependents en suficiència i pràctica; més hàbils que aquests, però, en el plantejament extern de les seves minses capacitats, per tal de multiplicar-ne les apariències de jaisó desorbitada. Hom diria que tota la preocupació dels minyons, en els primers mesos d'anar a l'oficina, va consistir en convèncer els directors que, per parlar amb ells, calia que abans es muntessin sobre el nas uns vidres d'augment. Llavors, la seva figura s'agegantava, les seves més simples i innocues observacions esdevenien admirables consells i tot un passat riquíssim en errors formidables, testimonis evidents de la seva absoluta incapacitat pràctica — un dels quals errors, tot sol, era prou per qualificar-los eternament d'incompetents — no era suficient per a desfer el miratge que havien sabut crear amb tanta de suavitat com estratègia.

Les normes d'aquest art? Ben senzilles. De primer, arribar fins a establir conversa amb els directors i després, aprofitar totes les contingències per a enaltir i avalorar la gestió dels amics en detriment dels que no ho són. El diàleg, se sosté, sovint, en termes semblants als següents: "L'amic X? Ah! És un gran minyó, prudent, assenyat, hàbil. Quina mena de tècnic i de treballador! Com ell, cap... Està clar, però, que no pot donar tot el rendiment, perquè el senyor X., cap del departament, excel·lent funcionari, sí, senyors, és cert, però ja vell, no el comprèn. El dia que X. pugui desenvolupar lliurement les seves iniciatives i projectes...! Dels altres, dels antics, dels que varen ajudar a muntar el negoci, no cal parlar-ne. Bona gent, sí, però avalotats com ells sols. Per res farien la revolució; però condicions de govern no en tenen cap."

Doncs bé, a semblança d'aquest exemple — que tot ciutadà haurà viscut més d'una vegada en el cercle de les seves activitats — s'està assajant una vasta i hàbil maniobra, per tal de conduir l'opinió pública a la conclusió que l'Esquerra Republicana, apta per a fer la revolució, és inapte per a governar-la i que, sense l'auxili de determinades capacitats alienes a ella, portarà Catalunya al més gran dels fracassos.

Compte amb els tartarins!, diuen els uns. Plom i no ales!, clamen els altres, abans que res s'intenti i sense que res doni motiu a la seva prevenció i al seu consell. Tot, en resum, vol dir: "Sense nosaltres no fareu res de bo, ni de profit. Vosaltres podeu fer una revolució i àdhuc, l'heu feta, però manqueu de competència i sou massa impulsius per a governar el país. Ens necessiteu a nosaltres, gent ponderada i de tot repòs, farts de tècnica o de la seva aparença, que, de revolució, no en farem, ni en farem mai cap, però que estem disposats a aprofitar-nos de totes les que feu vosaltres o altres."

La maniobra, però, és a bastament burda i agosarada perquè tothom no Phagi vista, a l'hora present.

De fet, tal volta no valia la pena d'escriure tantes lletres per una habilitat de tan escassa volada, que ni a tàctica arriba.

Havíem parlat d'una diversió estratègica? Bah! És una simple maniobra i amb prou feines.

JOSEP A. TRABAL.

DEL MEU CARNET

Que el senyor Domingo faci cada dia llargues declaracions, pot tolerar-se. Però que el senyor Noguera publicui extenses circulars, ja em sembla massa fort. Singularment, ara, en vigílies d'eleccions.

No aneu a veure aquests dies al senyor Terradellas. El viatge d'Azaña no el deixa respirar. I cal que ens en felicitem. Perquè la intervenció del senyor Terradellas és una garantia que les coses s'organitzaran bé. Que no és tan fàcil com sembla.

Banquet a Josep Salmeron. I a Eduard Ortega Gasset. I Valera? Què diuen els valencianistes de Barcelona? Una altra cosa: També hi vindran Victòria Kent i Margarida Nelken. Doncs bé: No hi ha cap associació femenina que els faci un obsequi?

Creu el senyor Zulueta que l'Estatut de Catalunya tal com està aprovat, és suficient per a Catalunya i per a Espanya.

Bé. Co que no era suficient és el partit reformista per a fer-lo ministre.

Va saber acomiadar-se'n a temps. Amb això, un talent que ningú li nega, i una empeneta de Besteiro, o d'Azaña, ja està... I que li duri força!

UN REPORTATGE

Els conspiradors de Biarritz i l'obsessió de Cambó

Un diari de Madrid publica una informació de Biarritz, que signa Artemi Precioso, de la qual reproduïm els següents paràgrafs:

"Don Gabriel Maura, el il·lustre i parcial historiador monàrquic, tal vez sea uno de los hombres que antes vieron venir la revolución española, aunque sus creencias y aficciones le impidiesen hacerlo público. Hace la friolera de catorce años el ex duque de Maura decía en una reunión de amigos:

—Espana es el país que más abocado está a una revolución. Yo tengo mi dinero en libras esterlinas, en el Banco de Inglaterra, en la Central de Londres. Y mis rentas, anualmente, las voy depositando allí.

Tal vez por eso, porque lo esperaba — aunque, naturalmente, se equivocó como tantos otros en la fecha —, dice que ni conspiró ni conspira ni conspirará. No tiene la menor esperanza en una restauración ni en un triunfo derechista

dentro de la República. En su papel de niño mimado, de historiador escéptico, de señor millonario que viajó bastante por Europa, se limita a poner paños de cocaína a la hiperestesia monárquica, ocultando su profunda convicción apuntada. Recibe cartas de Cambó, a qui'n suele ver en Francia. Por cierto que el celeberrimo financiero catalán sólo tiene hoy una obsesión: la de rehabilitarse políticamente en la órbita de Cataluña, para lo cual no vacilaría en sacrificios. Estaría incluso dispuesto a ceder unos millones, que para él representan lo que para un limpiabotas 50 céntimos...

Las cartas que se cruzan entre los conspiradores de Biarritz y sus colegas peninsulares jamás se confían al correo, sino que son llevadas "a la mano", a veces por damas francesas, otras por individuos mal trajeados. Por este mismo procedimiento se pasan cantidades de un lado a otro.

No olvidemos otra cosa. Que los principales actores de la conspiración tienen familiares en España. El propio Martínez Anido los tiene todavía. Un hijo suyo, que reside en París, tiene la familia en San Sebastián, por lo cual frecuentemente pasa la frontera. Y tampoco debe olvidarse que la Policía es la misma de antes, y que un agente que vió durante años y años a los familiares del ex general como dueños y señores no tiene la debida fuerza moral para vigilarlos y perseguirlos ahora. Esto es de una claridad más meridiana que el Meridiano mismo. ¿O es que se piensa que de la noche a la mañana se van a borrar todos los lazos y solidaridades morales entre los dirigidos y gestores de la dictadura y los que fueron sus servidores fieles?"

AIXO NO POT SEGUIR AIXI

I diuen que estem, encara, en període de separació revolucionària

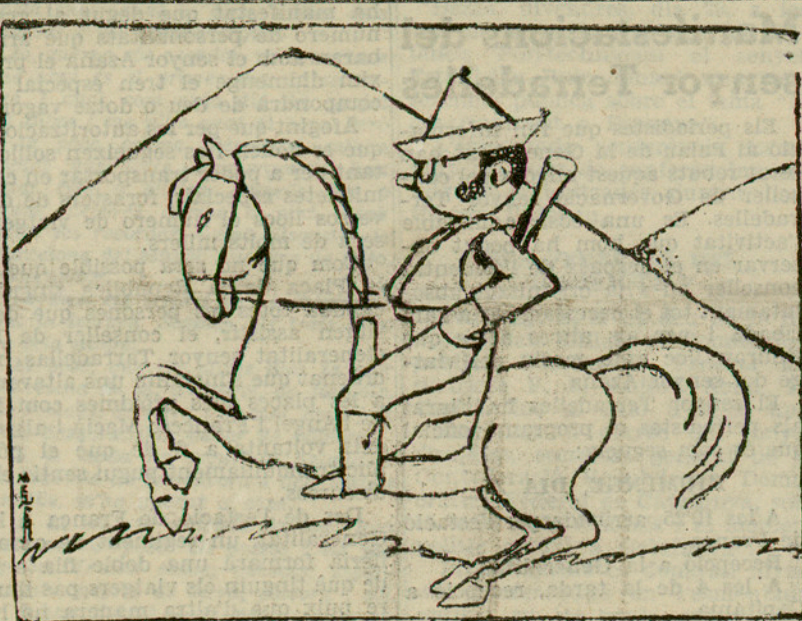
Ahr publicàvem la llista dels nous jutges municipals nomenats, recollint uns comentaris, encertadíssims de "El Diluvió". Són homes que havien estat nomenats, abans, per la Dictadura i militaven a la "Unión Patriótica". Se sotmetien i cotitzaven a l'entitat que representava el furt de la ciutadania i la il·legalitat en funcions. Per fer-ho així, s'ha de respondre a determinada contextura temperamental. Ara aquests senyors tornaran a administrar justícia.

El problema és el següent: Per obtenir situacions en el camp de les professions liberals, assessories i designacions tècniques, si ets de la Lliga o has estat de la "Unión Patriótica", tens un mèrit indiscutible. Un home de dretes té el camí obert. Els seus el defensen. Contra tot i contra tots, li fan nom i el declaren savi encara que sigui idiota. Llavors les esquerres busquen homes savis i van a cercar aquell home.

Per obtenir situacions polítiques, o nomenaments d'organismes polítics, també és millor ésser home de dreta o, quan menys, home "atenpent". Els de casa no ens sorprenen. Un nom conegut, un lluitador de la República, ha sofert moltes esgarrinxades. Sovint no ha pogut guardar la "pose" necessària, ni presentar-se d'una manera adient, ni ha tingut caràcter per a rastrejar.

Es cosa que c'espera això que sempre s'hagi d'anar a cercar noms fora del cercle dels elements d'esquerra, quan allà s'hi troben, si es cerquen, els temperaments més agils, més aguts i més aprofitables.

I no diem més, perquè diríem massa.

Han aparegut bandits a la Serra de Carmona. En temps de la monarquia estaven als Centres oficials

L'«Espanya 5», amb el seu carregament de monàrquics, ha salpat, aquest matí, cap a Villa Cisneros

(Informació a la pàgina 8)

UNES QUANTES PREGUNTES SEN-SE MALÍCIA

En quin estat es troba la denúncia feta per l'Ajuntament de Barcelona contra els tinentes d'alcalde de la Dictadura, per destrucció d'edicions i documents redactats en català?

Quines han estat les conseqüències dels acords de l'Ajuntament declarant lesives nombroses disposicions de la Comissió permanent de l'Ajuntament de la Dictadura?

Què ha passat després de l'acord de llessivitat referent al donatiu de vint mil duros a Primo de Rivera fet per l'Ajuntament d'en Viver?

Per quines raons es troben ofegades les actuacions de la causa per l'assassinat de Francec Llairet?

Per quin motiu es guarda silenci en tot quant fa referència a les actuacions criminals dels Sindicats Lliures?

Què és el que impideix que sigui obert novament el sumari per l'assassinat de Lolita Bernabeu?

Per quin motiu no es parla de l'afèr del monument als màrtirs de la Independència?

Per quina raó no s'ha accedit a la petició de l'Ajuntament de Barcelona de que es procedís al desnonament preventiu dels béns dels regidors de la Dictadura, als quals poguessin atancar responsabilitats?

Per quines raons hi ha hagut, oficialment, tan poc interès en esbrinar qui va manar la destrucció de l'Arxiu de Capitània?

Com pot explicar-se que el marqués de Foronda pugui tornar a passejar per Barcelona sense que l'atanci cap responsabilitat?

De l'atrancament de la fàbrica Batlló

Havem rebut per a la seva publicació la següent nota:

"Els treballadors de la fàbrica 'Nebots de Joan Batlló, S. A.' havent llegit el solt de 'Solidaridad Obrera' i considerant que és una espècie tendenciosa, han recollit l'opinió de la mateixa i tots hem coincidit en apreciar que és una infàmia el fet que apunta la 'Soli' de que sigui la mateixa empresa la que va organitzar l'atrancament; declarem això perquè consti a l'opinió, doncs creiem que ningú més autoritzat que nosaltres per conèixer la manera de procedir per part de l'esmentada direcció, per haver tractat diferents vegades assumptes de diferents ordres amb la mateixa i per això ens creiem autoritzats per desmentir el solt de la 'Soli' per la raó que coneixem el procedir d'aquesta casa la considerem incapaç de fer cap acte d'aquesta naturalesa.

Barcelona (Sans) 21 de setembre de 1932.

En nom dels obrers signem: Pere Buxeda, Manuel Ejarque, Josep Llobet, Pere Boix, Joan Giménez, F. Cortés, Jacint Viñas, Felipa Amigó, Concepció Ribas, Joan Jansana Riu, Francesc Ramoneda, Marcellí Vergés, Joan Comas, Encarnació Parras, Carlota Puig, Josefa Constantí, Joana Llopis, Ramon Falcuerras, Joan Barquet i Jaume Planella."

NO PASSAREU!...

Es completament inútil que poseu a contribució la dubtosa substància del vostre cervell, gent del "D. I. C." de "La Veu", de "Nosaltres Sois", de "Solidaridad Obrera", etc., etc. A res no han d'aconduir-vos les vostres propagandes fan tàctiques i insidioses. El vostre estrany garbuix és el conglomerat de l'odi. Només us mou, a tots plegats, una força negativa... L'Esquerra us fa nosa. Macià us neguiteja. I contra l'Esquerra i Macià concentreu el foc de les vostres poc honestes bateries...

Ni Francesc Macià és traïdor, ni s'ha venut, ni ningú no és capaç de comprar-lo. L'il·lustre president de Catalunya, serveix, com ha servit sempre, el seu país, que és el de tots, amb el cor net i l'enteniment clar. Clar i net, qualitats racialment catalanes. Ell ja el que fa i sap perquè ho fa. Quan la seva mà venerable, ha pres, tremolosa d'emoció, el text definitiu de l'Estatut de Catalunya, ha fet el seu deure de patriota. La claudicació, l'aigua al vi, només existeixen en el pensament d'aquells homes de la F. A. I., que ara es despenjen amb elogis a Martí i Julià o en l'entereynada testa dels irreflexius que equiparen Felip V amb Alcalá Zamora.

En el fons de tot no hi ha més que una ofensiva en regla, portada a honor de la Mare de Déu de Montserrat i del Sagrat Cor de Jesús, contra l'oberta democratització liberalíssima que l'Esquerra triomfant, imprimiria a la futura Constitució de Catalunya. Els elements de caire francament reaccionari, com aquesta "Traia" canina i clerical, ludibri de la premsa satírica, tracten d'evitar que siguin altres mans que les de la Lliga, altres idees que les de Cambó, les que preponderin en la Catalunya autònoma. Els fan costat, en aquest enderament, potser sense adonar-se'n, els partidaris de "Estat Lliure Català" i els abstencionistes de l'òrgan confederal dels sindicalistes. El mateix l'abstenció que precorren aquests, com l'ofensiva electoral a què, sens dubte, es lluraran els altres, no responen a cap més finalitat, no poden tenir altra conseqüència pràctica que l'afèbliment de les posicions esquerranes, a profit dels catalanistes monàrquics de Ventosa i Cabell i Bertran i Musitu.

Tant-se-val. Ells es creuen que l'Esquerra es descompon i que va d'Herodes a Pilat, esjereida davant el futur pròxim. No hi ha tal cosa. L'Esquerra té les seves crisis intenses, com les pateixen tots els cossos socials. Tal vegada per les seves enormes dimensions, aquelles crisis semblen més pregones. Però les reserves vitals també ho són, i això permetrà al partit que ha dut la República i ha obert les portes a l'autonomia, esperar, serenament, les hores de prova. Quan aquestes arribin el poble vibrarà un cop més, a redós de les idees, no dels homes i serà ell, el poble, qui digui als de la coalició de l'odi: —No passareu!...